

Sygn. akt IV CSK 440/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa "P." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
przeciwko T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt V AGa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka „P.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wniosła od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 marca 2018 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w B., którym oddalono jej powództwo o zapłatę przeciwko T. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w S., skargę kasacyjną opartą na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego art. 382 i art. 378 § 1 oraz art. 382 w zw. z art. 235 § 1 i art. 391 § 1 oraz art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, a także prawa materialnego art. 76 i art. 77 ust. 1 k.c. Skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występującym w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie: „czy sąd drugiej instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, jeśli apelacja nie zarzuca naruszeń prawa procesowego przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, a ustalenia Sądu pierwszej instancji nie są kwestionowane przez strony?” Powódka powołała się także na oczywistą zasadność skargi w związku ze zmianą przez Sąd Apelacyjny „kluczowych ustaleń faktycznych, których ani nie kwestionowano w apelacji, ani w ogóle w toku całego procesu”. Podniosła, że „Sąd Apelacyjny nie wskazał na żadne przesłanki, które świadczyłyby o oczywistej błędności oceny (*dowodów*) dokonanej przez Sąd I instancji. Nie wyjaśnił też dlaczego nie dał wiary zeznaniom świadków w tym zakresie”.

W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać

prawkłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku skarżącej nie przekonuje o spełnieniu powołanych w skardze przyczyn przyjęcia jej do rozpoznania.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga poza precyzyjnym sformułowaniem określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym oraz wskazaniem przepisu stanowiącego źródło jego powstania, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Skarżąca nie powołała przepisu i wymaganej argumentacji, a kwestia, którą w skardze wskazała nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i została już wyjaśniona w orzecznictwie. Wątpliwości, jakie mogłyby się ewentualnie pojawiać na tle przedstawionego „zagadnienia” dotyczą stosowania zasad wynikających z powołanych w skardze uchwał Sądu Najwyższego w konkretnych okolicznościach sprawy, i tego faktycznie dotyczy uzasadnienie wniosku powódki. W rezultacie, nie chodzi o wyjaśnienie abstrakcyjnego, nierozwiązanego dotychczas poważnego problemu prawnego, lecz o poddanie kontroli Sądu Najwyższego prawidłowości postępowania Sądu drugiej instancji i zastosowania przepisów procesowych, a tym samym o ocenę trafności postawionych w skardze zarzutów.

Skarżąca nieskutecznie powołała się także na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadniając twierdzenia o oczywistej zasadności skargi stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK

216/07, niepubl i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku pomija aspekt „oczywistości” zasadności skargi, sprowadzając się do skrótowo ujętego zarzutu kasacyjnego, który dotyczy wadliwości ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji. Sąd Najwyższy wyjaśnił w dotychczasowym orzecznictwie, że uzasadnienie wniosku nie może polegać na powtórzeniu, choćby w zmodyfikowanej formie, podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny zasadności postawionych zarzutów, niedopuszczalnej na tym etapie postępowania (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, niepubl.). Przy ocenie spełnienia tej przesłanki przyjęcia skargi należy mieć na względzie, że skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej prawomocnych orzeczeń, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie wszystkich ewentualnych wad i uchybień kwestionowanych rozstrzygnięć. Nie każde też, nawet oczywiste naruszenie prawa oznacza, że skarga jest oczywiście uzasadniona, chodzi bowiem o takie uchybienia, które doprowadziły do wydania niewątpliwie wadliwego orzeczenia. Przyczyna kasacyjna, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., oceniana z perspektywy publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, zakłada wykazanie, że zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie i jednoznacznie błędne

Przyczyny wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c. muszą pozostawać w związku z potrzebą rozpoznania skargi w danej sprawie, którego granice wyznaczają podstawy, na których strona oparła skargę. Jako podstawę oddalenia powództwa i apelacji skarżącej Sądy przyjęły nie tylko niewykazanie konkretnych opóźnień w wykonaniu umowy, na której to kwestii koncentruje się skarga, lecz także ocenę, że nawet ewentualne powstanie opóźnień nie było zawinione przez stronę pozwaną, gdyż nie wynikało z okoliczności, za które odpowiada. W konsekwencji Sąd odwoławczy, dokonując analizy okoliczności faktycznych, a także wykładni łączącej strony umowy w oparciu o art. 65 k.c. oraz biorąc pod uwagę art. 473 i art. 474 w zw. z art. 471 k.c., stwierdził, że roszczenie powódki o zapłatę kary umownej nie ma podstaw. Nieobjęcie tych przepisów podstawami skargi powoduje utrzymanie się przyjętej przez Sąd podstawy zaskarżonego wyroku, niezależnie od

zarzutów kasacyjnych, z którymi został powiązany wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw